

νκόν θαυμασμέν τῶν συγχρόνων καὶ τὴν ἀμίλλαν τῶν νεωτέρων πρὸς μίμησιν αὐτοῦ. Ὁ Mozart ὑπερέχει τὸν Ροσσίνην κατὰ τὴν μεγαλοφυΐαν, τὴν δραματικὴν τέχνην, τὴν χάριν καὶ τὴν φυσικὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν εἰκόνων. Ὁ Gluck καὶ ὁ Βελλίνης εἰσι βαθύτεροι ἐν τῇ ἐκφράσει τῶν παθῶν καὶ διατηροῦσι τὸ ὕψος τοῦ παθητικοῦ αὐτῶν ὅρους. Ὁ Βέρνερ κινεῖ μυστηριωδεστέρας χορδὰς καὶ δίδει εἰς τὴν μουσικὴν του λάμψιν ἥττονα μὲν, ἀλλὰ διαρκεστέραν. Οὐδεὶς ὅμως τούτων δύναται νὰ παραβληθῇ τῷ Ροσσίνῃ ὡς πρὸς τὴν εὐκαμψίαν τοῦ πνεύματος καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν μορφῶν. Ὁ Ροσσίνης ἐπεκύρωσε τοὺς λόγους τοῦ Πλάτωνος, ὅτι ὁ αὐτὸς ποιητὴς δύναται νὰ γράφῃ καλῶς τραγωδίας καὶ κωμωδίας, ἐν ᾧ ὁ μὲν Βελλίνης οὐδέποτε οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἠδυνήθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μεγαγχολικὸν καὶ παθητικὸν αὐτοῦ ὕψος, ὁ δὲ Μοζάρτ εἰς τὸ κωμικὸν εἶδος δὲν ἐπέτυχε τοσοῦτον· διότι μεταξὺ τοῦ Don Juan καὶ τῶν Nozze di Figaro δὲν ὑπάρχει ἡ αὐτὴ ἀντίθεσις, οἷα μεταξὺ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου καὶ τοῦ Κουρέως τῆς Σιδύλλης.

Ἀφ' ἐτέρου ὅμως, παρασυρόμενος ὁ Ροσσίνης ὑπὸ τῆς μεγάλης ζωηρότητος τοῦ πνεύματός του, ἐπιπολαίως πολλάκις ἡρμήνευσε τὴν ποίησιν, δὲν ἐνεθάθυε πολὺ εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν χαρακτήρων καὶ ἡμέλησεν ἐνίοτε νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῶν δραματικῶν σκηνῶν. Ῥέπων φύσει εἰς τὴν ὀκνηρίαν, ἀλλ' εὐφυὲς πάντοτε καὶ ζωηρὸς, ἦτο ἀνυπόμονος· μόλις ἀρχόμενος ἔργου τινός, ἔπρεπε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον· διὰ τοῦτο καὶ ἐν περιπάτῳ καὶ ἐν ξενοδοχείῳ εὐρισκόμενος συνέθετε σφυρίζων διηγουνται ὅτι τὴν ἡδυτέραν μελωδίαν τοῦ Ταγκρέδου ἔγραψεν ἐν ξενοδοχείῳ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν, ἦτοι ἀφ' ἧς στιγμῆς εἰσῆλθε μέχρις οὗ τῷ παραθέσῃσι τὰ μακαρόνια. Οὕτω κατόρθου πολλάκις ἐντὸς ἑτους νὰ συνθέτῃ τρία καὶ τέσσαρα μελοδράματα· πλείονα τῶν τεσσαράκοντα ἔγραψεν ἐντὸς δέκα ἑξ ἐτῶν. Βεβαίως, ὅταν τὰ ἔργα τοῦ νοός διαχέωνται μετὰ τοσαύτης εὐχερείας, δὲν δύναται νὰ περιβληθῇ τὴν ἐντέλειαν καὶ συμμετρίαν ἐκείνην, δι᾽ ἣν ἀπαιτεῖται ἐπίμονος ἐργασία καὶ χρόνος

ἀνετώτερος. Τὴν γονιμότητα τοῦ Ροσσίνης καὶ τὴν ἀνυπόμονησιν εἶχε καὶ ὁ Δονιζέτης, ὅστις διὰ τοῦτο εἰς τὰ αὐτὰ καὶ μείζονα ἔτι ἐλαττώματα ὑπέπεσε.

Δέκα τρεῖς ἡμέραι ἤρκεσαν τῷ Ροσσίνῃ, ὅπως γράφῃ τὸν Κουρέα τῆς Σιδύλλης, τὸ ἀριστούργημα τοῦτο, ἐν ᾧ προσωποποιεῖται ὁ μουσικὸς αὐτοῦ χαρακτήρ. Καὶ ὅμως οἱ κτρώς ἀπέτυχεν ἐν τῇ πρώτῃ παραστάσει. Οἱ συριγμοὶ τῆς πλατείας καὶ τοῦ ὑπερώου ἠνάγκασαν τὸν διευθυντὴν τοῦ θεάτρου νὰ διακόψῃ τὴν παράστασιν πρὶν τοῦ τέλους τῆς πρώτης πράξεως. Τὸ ἀκροατήριον ἦτο προκατειλημμένον ἤδη· διότι τὸ αὐτὸ θέμα εἶχε μελοποιηθῇ πρὸ πολλοῦ ὑπὸ ἐπιστήμου μουσικοδιδασκάλου τοῦ γηραιοῦ Παϊζιέλλου, ὃν πάντες εἶχον χειροκροτήσῃ· ὥστε ἐθεωρήθη ἱερόσυλος καὶ αὐθάδης ὁ εἰκοσιεξαετής Ροσσίνης ἐπιχειρήσας νὰ διαγωνισθῇ πρὸς ἐκείνον. Μετ' ὀλίγον ὅμως οἱ κῆτοικοι τῆς Ῥώμης ἀνεγνώρισαν τὴν ἀπάτην τῶν καὶ ἐπείσθησαν, ὅτι μόνον τὸ ἔργον τοῦτο ἦτο ἱκανὸν νὰ ἀποθανατίσῃ τὸν Ροσσίνην διὰ τὸν πασίδηλον λόγον ὅτι πρωτοτυπία ἀνθρώπου, κωμικὸς οἶστρος καὶ ἀγχινοῖα ἦσαν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κατὰ πρῶτον διασυρθέντος ἐκείνου μελοδράματος.

Γ. Α.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΥ.

Ἀναμφιδόλως οὐδεὶς τῶν Ἑλλήνων ἀγνοεῖ τὸ ἀπὸ πολλῶν χρόνων ἐν Ἑννεσίᾳ ἐκδιδόμενον ὠραῖον ποίημα τοῦ Κρητὸς Βικεντίου Κορνάρου, τὰ ἰδίως ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀπλήστως ἀναγινωσκόμενον. Οἱ ἐν τῷ δημητικῷ τούτῳ Ὀμήρῳ ἤρωες Ἐρωτόκριτος καὶ Ἀρετοῦσα ἐπέχουσιν ἰδίως παρὰ τοῖς ἡμετέροις ναυτικοῖς τὴν θέσιν τῶν πάλαι ἡρώων τῆς Ἰλιάδος· τὰ δ' ἐν αὐτῷ δίστιχα περὶ ἔρωτος διαφοροτρόπως ἠλλοιωμένα φάλλοντα ἐν ταῖς ἀγυαῖς καὶ ποῖς συμπο-

αίοις, ἐξ ἀγνοίας δὲ περισυναχθέντα ἐδημο-
σιεύθησαν ὑπὸ τινων Γερμανῶν ὡς δημοτικὰ
ᾄσματα. Εἰς Παιραιᾶ κατερχόμενός τις ἢ
ἄλλας ναυτικὰς πόλεις ἐπισκεπτόμενος βλέ-
πει τὰς λέμβους καὶ τὰ πλοῖα φέροντα ὡς ἐπὶ
τὸ πολὺ ἐν τῶν δύο τούτων ὀνομάτων μετ-
ἐπισυννημμένης ζωγραφίας κατὰ τὴν φαντα-
σίαν τοῦ γράφοντος παριατώσης τοὺς δύο
ἑραστάς· τὸ δὲ περιεργότερον, ὅτι καὶ ἐπὶ
τῶν χειρῶν των συνειθίζουσιν οἱ ναῦται καὶ
ἄλλοι ἐκ τῶν τοῦ ὄχλου ἵνα φέρωσι, κατ'
ἐλεεινὸν τῶν γιανιτσάρων ἔθιμον, τὰς εἰκό-
νας ταύτας ἐποδύνως κεντωμένας διὰ βε-
λονῶν ἐμβαπτομένων εἰς διάλυσιν πυρίτι-
δος καὶ κινναδάρεως. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ
τῶν ἡρώων τοῦ ποιήματος. Περὶ δὲ τοῦ
ποιητοῦ γνωρίζομεν μόνον ὅσα αὐτὸς οὗτος
ἀναφέρει ἐν τοῖς ἐξῆς στίχοις.

Θωρῶ πολλοὺς καὶ πεθυμοῦν, κ' ἔχω το γροῖ-
(κημένα,

Νὰ μάθουν τίς ἐκόπιασεν εἰς τ' ἀπανωγραμμένα.
Κ' ἐγὼ δὲν θὲ νὰ κουρφευθῶ, κ' ἀγνωρίστον νὰ

(μ' ἔχουν,
Μὰ θέλω νὰ φανερωθῶ ὅλοι νὰ μὲ κατέχουν.
Βιτζέντζος εἶν' ὁ ποιητής, καὶ στὴν γεννὴν Κορ-

(νάρος,
Ποῦ νὰ βρεθῇ ἀκριμάτιστος, σὰν θὰ τὸν πάρῃ

(ὁ χάρος.
Στὴν Στίαν ἐγεννήθηκε, στὴν Στίαν ἐνεθράφη,
'Εκεῖ ἔκαμε κ' ἐκόπιασεν ἐτούτα ποῦ σὲ γράφει.

Στὸ Κάστρον ἐπανδρεύθηκε, σὰν ἀρμητεύγει ἡ
(φύσι.

Τὸ τέλος τοῦ ἔχει νὰ γενῇ ὅπου ὁ Θεὸς ὀρίσει.
'Αλλὰ περὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὅν ὁ Κορ

νάρος ἤκμασεν, οὐδὲν οὐδαμῶθεν γνωρίζομεν·
ἡ δὲ παρὰ πολλοῖς ἐπικρατήσασα ἰδέα πε-

ρὶ τῆς ἀκμῆς αὐτοῦ κατὰ τὰ μέσα τοῦ πα-
ρελθόντος αἰῶνος σφαλερὰ καταδείκνυται,

διότι ὡς πληροφορούμεθα ἐκ τῆς ἐν ἔτει
1734 ἐκδόσεως τοῦ Ἑρωτοκρίτου ὑπὸ τοῦ

Ἑνετοῦ Βόρτολι πολλῶ πρότερον ὑπῆρχε
δεδημοσιευμένον τὸ ποίημα, καθότι ὁ εἰ-

ρημένος ἐκδότης προλογίζει ὡς ἐξῆς. «Διὰ
οὐδὲ τοὺς ἄλλους, ὅπου διὰ ψυχαγωγίαν

καὶ περιδιάβασιν ἀναγνώθουν κανένα ἀ-
πλοῦν βιβλίον, μὲ τὸ νὰ ἐπροτυπώθῃ ὁ

Ἑρωτόκριτος, ποίημα παλαιόν, καὶ νὰ
ζητητῇται ἀπὸ πολλοὺς τὸ βιβλίον, μετα-

τυπώνεται πάλιν, καὶ ἐκδίδεται (ὡς ἂν
οὐποῦ ἔγινε σπάνιον) ἐκ δευτέρου μὲ πᾶ-

σαν ἐπιμέλειαν. Ἐλπίζομεν, ὅτι ὁ δεύ-
τερος τύπος νὰ εὕρῃ τὴν καλὴν τύχην,

οὐποῦ κῦρε καὶ ὁ πρῶτος, διὰ τὰ τρέφεται
καὶ νὰ αὐξάνῃ πάντοτε ἡ ἐπιθυμία, ὅπου
ἔχομεν πρὸς τὸ νὰ ὠφελοῦμεν τὸ περι-
ρρημον γένος τῶν Ῥωμαίων ὅσον εἶναι εἰς
τὴν ἐδικήν μας ἐξουσίαν καὶ δύναμιν.»

(1). Ἐκ τούτων δὲ καὶ ἐκ τοῦ τίτλου κα-
ταφαίνεται, ὅτι ὁ ποιητὴς οὐ μόνον δὲν
ἤκμαζε περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, ἀλλὰ
καὶ περὶ τὰς ἀρχάς τῆς αὐτῆς ἑκατονταε-
τηρίδος δὲν ὑπῆρχεν ἐν τοῖς ζῶσι.

Ἐν τῷ τρίτῳ τόμῳ τῆς ἐν ἔτει 1865
ὑπὸ τῶν σοφῶν Μίκλοζιτς καὶ Μίλλερ
ἐκδοθείσης συλλογῆς τῶν μεσαιωνικῶν ἐλ-
ληνικῶν διπλωμάτων κατεχωρήθη ἐξ ἀπο-
γράφου τοῦ Ἑνετικοῦ ἀρχαιοφυλακείου συμ-
βολαιογραφικῇ πράξει ἀφορώσα τὸν ποιη-
τὴν τοῦ Ἑρωτοκρίτου Βιτζέντζον Κορνά-
ρον. Ἐκ δὲ τοῦ περισπουδάστου τούτου
ἐγγράφου μαθητάνομεν, ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ποιη-
τὴς ἤκμαζεν οὐχὶ περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελ-
θόντος αἰῶνος, ἀλλὰ περὶ τὰ μέτα τοῦ
ΙΣΤ'. κατοικῶν ἐν Χανδάκι (Κάστρον) τῆς
Κρήτης, ὅπου, ὡς ὁ ἴδιος λέγει, εἶχε νυμ-
φευθῇ. Ὅθεν εὐχαρίστως παρατιθέμεθα τὸ ἐν
λόγῳ συμβόλαιον, καὶ ὡς περὶ ἐργον γλωτ-
τολογικὸν μνημεῖον, καὶ ὡς ἀφορῶν τὸν
ποιητὴν τοῦ Ἑρωτοκρίτου πολύτιμον ὑπό-
μνημα.

Ἄν ἐνόματι τοῦ αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν, ἀ-
μήν. Ἐτεῖ ἀπὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως
αἰξά (1561) ἰουλίῳ ις' ἐν Χανδάκῃ
Κρήτης φανερόν κάμνω ἐγὼ Βιτζέντζο
Κορνάρης, τοῦ ποτὲ εὐγενῆ ἀρχοντος μιτὲρ
Ἀνδρέου, οἰκῶν εἰς τὸ κάστρον Χανδάκης,
ὅτι δίδω καὶ πουλῶ εἰς γονικὸν αἰῶνιον
ἑσέν τοῦ μαῖιστρο Ἀντωνίου Νταραβένικ,
τοῦ ποτὲ κὺρ Μπερνάρδου, κάταικος εἰς τὸ
κάστρον, πρεζέντη, καὶ λαμβάνεις ἀπὸ μὲν
ἕναν ὀσπίτιον κατώγρον καὶ ἀνώγρον καὶ

1). «Ποίημα ἐρωτικὸν λεγόμενον Ἑρωτόκρι-
τος συνθεμένον ἀπὸ τὸν ποτὲ εὐγενέστατον Βι-
τζέντζον τὸν Κορνάρον ἀπὸ τὴν χώραν τῆς Σι-
τίας τοῦ νησιοῦ τῆς Κρήτης, τώρα τὴν δευτέραν
φορὰν μὲ πολὺν κόπον καὶ ἐπιμέλειαν τυπωμέ-
νον καὶ διορθωμένον. Εἰς τὴν Βενετίαν, εἰς τὴν
τυπογραφίαν Ἀντωνίου τοῦ Βόρτολι. 1737—Εἰς
8. σελ. 392.

έναν ἐργαστήριον κείμενα εἰς τὸ ῥηθὲν κἀστρον εἰς τὴν ῥούγαν, συναρεύουν οὕτως ἀνατολικά στενὸ κουμουνιοῦ καὶ ἡ ἐμπασὰ τῶν λεγόμενων σπιτιῶν, καὶ δυσικά ἡ ἐμπασὰ τοῦ λεγομένου ἐργαστηρίου εἰς τὴν ῥούγα, καὶ νοτινὰ μὲ σπίτιον τῆς ἀγίας Αἰκατερίνης τῶν Σιναϊτῶν, καὶ βορεινὰ ἕτερον σπίτιον, ὅπου πληρῶνουν εἰς τὸν ἅγιον Ἀντωνιον εἰς τὸ σπιτάλι. Αὐτὸ τὸ λεγόμενον ἀνωγκάτωγον ὁμοῦ καὶ μὲ τὸ λεγόμενον ἐργαστήριον ἐτι καθὼς εὐρίσκονται, δίδω εἰς παντοτινὰ ἐσὲν τοῦ λεγομένου μᾶστρο Ἀντωνίου, φράγκα καὶ λίμπερα ἀπὸ πᾶσα βάρος ἀπὸ τὴν σήμερον καὶ ἐμπροσθεν μὲ ἐξουσίαν γεμητὴν νὰ λάβῃς αὐτὰ μὲ τὰ μέρη καὶ διαδόχους σου εἰς τὸ πουλεῖν, χαρίζειν, προικίζειν, ἀνταλλάττειν, νοικιάζεις, ἐξενοικιάζεις, νοικιν καὶ διάφορον ἐξ αὐτὰ νὰ πέρνης, καὶ διὰ τὴν ψυχὴν σου διακρίνειν, καὶ ποιήσῃς αὐτὰ ὡς θέλεις καὶ βούλῃσαι, ὡς ἴδιος κύριος καὶ καθολικός, νοικοκύρης, καὶ τινὰς ποτὲ νὰ μὴν δυνῇθῃ νὰ σοῦ εἰπῇ τὸ ἐναντίον, ὑπὸ τὴν κάτωθεν πένσαν· καὶ διὰ τιμὴν καὶ πρέζιον τῶν λεγόμενων σπιτιῶν καὶ ἐργαστηρίον ἐκάμαμεν καθὼς τὰ ἔθελαν στιμάρει οἱ πρωτομάστορες οἱ τζουράδοι τῆς ἐκλαμπροτάτης μας αὐθεντίας, ξέχωρα ἀληθινὴ νὰ γένη ἡ στιμα τοῦ λεγομένου ἐργαστηρίου ἀπὸ τὰ λεγόμενα σπιτία, διατὶ ἐσυμφωνήσαμεν οὕτως· ἀπότου γενῇ ἡ στιμα ἤγουν τῶν λεγόμενων σπιτιῶν νὰ ἦσαι κράτιμος νὰ μοῦ Ἀντωνίου τὰ ἡμισα ὡς ἕξ μῆνας πρῶτον ἡμιόμους, καὶ τὰ ἄλλα ἡμισα ὡς ἓναν μῆνα πρῶτον ἐρχόμενον, κάμνωντας καὶ ἐκδοῦναι σοῦ τὸ κατάστιχον τῶν αὐτῶν σπιτιῶν καὶ ἀνωγῆου, ἤγουν εἰς τὸ ὀνομα καὶ κορμὶν ἐδικό σου, μ' ἐξοδες εἰς τὸ μέσον κατὰ τὴν τάξιν καὶ σολμιτάδες τῆς χώρας μας, προμετέροντάς σου καὶ ἀπὸ δὲ νὰ τὰ βάλλω εἰς τὰς στρίδαις, καὶ νὰ ῥομποράρω τοῦτο τὸ ἰνστρουμέντο διὰ νὰ μοῦ δώσῃς, ὡς ἄνωθεν, τὴν πρώτη πᾶγα, καὶ εἰς τὴν δευτέραν νὰ σοῦ κάμω καὶ τὸ λεγόμενον κατάστιχον εἰς μόδον, ὡς εἴρηται· καὶ εἰς τὸ λεγόμενον ἐργαστήριον νὰ στέκῃς καὶ νὰ τὸ κρατῇς καντζὶ κολμὲ δικαίς σου ἐξοδες, καὶ νὰ πληρώνῃς νοικιν, ἤγουν πᾶσα χρόνον δουκάτα κουρέντι δ'

ἤγουν τέσσερες, ὥστε νάχῃς τὸν μόδον νὰ μοῦ δώσῃς καὶ νὰ πληρώσῃς ἐκεῖνον ὅλον ὅπου θέλει εἰσθεῖν ἡ στιμα σου, καὶ νὰ μοῦ δώσῃς ἀπὸ δὲ νοικιν δι' αὐτὸ δύο χροναῖς ἀδάντι τράτο· καὶ εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, ὅπου ἐσὺ γῇ τὰ μέρη σου ἤθελες ἔχειν, νὰ μοῦ κάμῃς τὴν πληρωμὴν αὐτοῦ, ὡς ἄνωθεν, εἰς ὅ,τι θέλει εἰσθεῖν στιμάδα, νὰ μοῦ δώσῃς ἀβίζο ἐμὲν ὅδε τῶν διαδόχων μου τρεῖς μῆνες προτήτερα, νὰ τὸ βάλλω εἰς τὰς στρίδαις, καὶ νὰ κάμω πᾶσα χρειαζόμενον διὰ νὰ σοῦ κάμω καὶ εἰς αὐτὸ κατὰστιχον ξεχωριστὸ ἀπὸ πᾶσα πράγμαν μ' ἐξοδες καὶ αὐτὸ εἰς τὸ μέσον, καὶ δίδων τὰ σου τὸ λεγόμενον κατὰστιχον νὰ μοῦ δίδῃς τὴν λεγομένην του πληρωμὴν, καὶ τότε παρευθὺς τὰ τσεσάρη τὸ λεγόμενον νοικιν· καὶ οὕτως εἶμαι κοτέντο μὲ μόδους καὶ τρόπους, ὡς ἄνωθεν, βάνωντας καὶ πένσαν ἀλληλογίας ὑπέρπυρα σ' (200) διὰ τὴν φάπρικα τῆς ἐκλαμπροτάτης μας αὐθεντίας, καὶ τὸ παρὸν στερεόν. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐγὼ ὁ λεγόμενος Ἀντωνίος Νταβαρένιας πρεζέντω καὶ λαμβάνω τὰ λεγόμενα σπιτία ἀνωγκάτωγα καὶ τὸ λεγόμενον ἐργαστήριον μὲ μόδους καὶ τρόπους, ὡς ἄνωθεν, ὑπὸ τὴν ἄνωθεν πέναν. Μάρτυρες παρακαλούμενοι μᾶστρος Φραντζέσκο Μέγενος ἱατρός, καὶ μᾶστρο Μιχέλη Πεληκᾶς Βουτικράρης.

« (Τ. Σ). Σταυριανὸς Λαγῶδς νοτάριος βασιλικῆς ἐξουσίας παραθεῖς ὑπέγραψα καὶ ἡσφαλισμαί.»

Δὲν δυνάμεθα ὁμῶς καὶ νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι τὸ ποίημα τοῦ Κορνάρου ἐξεδόθη κατ' αὐτὴν τὴν ΙΣΤ' ἑκατονταετηρίδα· τούναντίον μάλιστα ἐκ τῶν ἐν τέλει τοῦ ποιήματος στίχων φαίνεται, ὅτι τοῦτο περιήρχετο χειρόγραφον, καὶ ὑπὸ πολλῶν ἀνεγινώσκετο· κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κρήτης ἐπισυμβᾶσαν μετὰ ἑκατὸν ὀκτὼ ἔτη ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ ἄνω συμβολαίου (1669), τὸ χειρόγραφον τοῦ Ἐρωτοκρίτου κομισθὲν εἰς Ἑνετίαν ὑπὸ τῶν φυγάδων παρεδόθη εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, πολλὰς μέχρι τοῦδε, καὶ ἀδεξίους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ὑποστάν ἐν τῷ λεκτικῷ ἀλλοιώσεις.

Κ. ΣΑΘΑΣ.